

Trump's Confrontatie met Iran: Een Strategisch Fiasco van Galactische Proporties

Door Frank , 28 mei 2026

Trump's Confrontatie met Iran: Een Strategisch Fiasco van Galactische Proporties - De Onhoudbare Positie van een "Deal-Maker"

Pepe Escobar: Trump's Confrontation Backfires HARD

Door Frank Dumon gebaseerd op analyses van Pepe Escobar en Andrei Martyanov

De recente escalatie in de Golf regio onthult niet zozeer Amerikaanse kracht, maar veeleer de diepe strategische verwarring binnen de Trump administratie. Wat begon als een demonstratie van "maximum pressure" ontpopt zich steeds duidelijker tot een politiek economisch mijnenveld met zowel binnenlandse als mondiale consequenties. De situatie is voor Donald Trump op dit moment onhoudbaar. De druk is tweeledig: enerzijds de binnenlandse politieke cyclus, anderzijds de negatieve reacties van de mondiale economie. Deze combinatie verklaart de zichtbare wanhoop om om het even welke deal te sluiten. De retoriek van "anderen laten betalen" botst hier met de harde realiteit van geopolitieke machtsverhoudingen.

De vraag of een eventuele blokkade van Iraanse havens daadwerkelijk gehandhaafd kan worden, is daarbij niet louter theoretisch. De Amerikaanse marine beschikt

simpelweg niet over de middelen om een dergelijke operatie effectief en duurzaam uit te voeren. Wat we in de praktijk zien, is een schijnvertoning: tankers en supertankers blijven hun routes varen, waarbij "administratieve" of "milieuheffingen" worden geïnd, een eufemisme voor wat in wezen doorgangstol is. Net zoals bij de Suez, Bosporus of Panama kanalen. Af en toe levert een geënceneerde boarding van een Iraanse tanker spectaculair beeldmateriaal op, maar uren later is de wereld dat weer vergeten. Het beoogde strategische effect blijft uit.

Het Ego als Beleidsbepaler

Waarom wordt een duidelijk falende strategie niet bijgesteld? Het antwoord ligt, volgens Escobar, in de psychologische constitutie van de president zelf.

Terugkrabbelen zou een erkenning van falen betekenen, en dat is voor een figuur met een "intergalactisch ego" en narcistische trekken ondenkbaar. De oorsprong van deze rigiditeit wordt door sommigen gezocht in de jeugdijaren van Trump, waarin "sub maffioze" invloeden een wereldbeeld zouden hebben gevormd waarin toegeven gelijkstaat aan zwakte.

Het probleem wordt verergerd door wat Escobar omschrijft als een "intergalactisch niveau van middelmatigheid" binnen de directe omgeving van de president. Er lijkt niemand te zijn die het lef heeft om, desnoods hardhandig, de realiteit onder de aandacht te brengen: "Meneer, u moet deze beslissing nu herzien, anders loopt dit uit de hand." In plaats van advies krijgt de president vaak bevestiging of stilte.

Een Verschuiving naar Onvoorwaardelijke Steun

Een zorgwekkende observatie is de ideologische verschuiving binnen de huidige administratie. Waar in eerdere fasen nog ruimte leek voor meer pragmatische of afwijkende stemmen, is de koers nu volgens critici vrijwel onvoorwaardelijk pro-Israëliësch geworden. Figuren die voor meer balans pleitten, zijn van het toneel verdwenen. De machtscentra in Washington zijn hierdoor minder vatbaar voor diplomatieke nuance, wat de ruimte voor de-escalatie verder verkleint. Dit gebrek aan strategische diepgang wordt pijnlijk duidelijk in de omgang met internationale partners. De benadering van Pakistan bijvoorbeeld lijkt louter ingegeven door kortetermijnbelang: "Kan dit land mij uit deze impasse helpen?" Grotere vragen over regionale stabiliteit, economische neveneffecten of het respect voor soevereiniteit verdwijnen naar de achtergrond.

Het Failliet van het "Internationale Recht"

Escobar sluit af met een scherpe, maar relevante observatie over de selectieve toepassing van internationaal recht. Decennia van interventies – van Cuba en

Venezuela tot Syrië en Iran – hebben de geloofwaardigheid van Amerikaanse morele argumentatie ondermijnd. De bezetting van Syrisch grondgebied en de exploitatie van olievelden ten behoeve van derden zijn voorbeelden die in schril contrast staan met de retoriek over "rule of law". Het concept van internationaal recht is op dit moment niet slechts "dood", maar "een miljoen mijl onder de grond begraven".

Waarom Europa in een Gevaarlijke Spagaat Zit

In een recente analyse bespreekt militair analist Andrei Martyanov de complexe dynamiek van het conflict in Oekraïne en de bredere geopolitieke verschuivingen die daaruit voortvloeien. Zijn kernboodschap is ongemakkelijk voor veel westerse lezers: terwijl Europa zich vastklampt aan een narratief van onvermijdelijke overwinning, tekent zich een realiteit af waarin het Westen, en vooral de Europese naties, steeds meer strategische slagkracht en soevereiniteit verliezen.

Het Narratief versus de Realiteit

Martyanov schetst een scherp contrast tussen de westerse mediaberichtgeving en de feiten op het terrein. Terwijl thinktanks en NAVO woordvoerders spreken over Russische "uitputting" en Oekraïense momentum, tonen kaarten en gegevens een gans ander beeld: Russische troepen boeken gestage, methodische winst in het oosten en het zuiden van Oekraïne. De term "strategisch initiatief" militair gedefinieerd als het vermogen om op elk moment en op elke locatie te kunnen toeslaan ligt volgens deze analyse duidelijk bij Moskou. De kritiek richt zich niet alleen op militaire inschattingen, maar ook op de rol van de gevestigde media. Martyanov noemt outlets als CNN en andere "legacy media" medeplichtig aan het in stand houden van een propagandistisch verhaal dat de westerse publieke opinie beïnvloedt, terwijl zij verslag doen van een conflict dat zij zelf onvoldoende begrijpen.

Europa als Gijzelaar van Amerikaans Beleid?

Een van de meest beklemmende punten in zijn analyse is de positie van Europa. Martyanov stelt dat Europese landen, vaak uit ideologische overtuiging of politieke druk, een koers varen die haaks staat op hun eigen economische en veiligheidsbelangen.

- **Energie-afhankelijkheid:** Terwijl het VK recentelijk uitzonderingen maakte voor de import van Russische brandstof via derde landen, reageerde Moskou door de export van vliegtuig brandstof te beperken. Een illustratie van hoe sancties vaak als een boemerang werken.
- **Diplomatieke risico's:** Met de escalatie van militaire acties waarschuwt Martyanov dat diplomaten van westerse landen die zich in conflictzones bevinden, reële risico's lopen. Als sommige Europese diplomaten stoer willen doen en er willen blijven is dat hun keuze maar de consequenties zijn voorspelbaar.

De Grotere Geopolitieke Verschuiving

Wat vaak onderbelicht blijft in westerse analyses, is de vorming van nieuwe allianties. Rusland, China, Iran en Noord-Korea werken steeds nauwer samen, niet alleen militair, maar ook economisch en technologisch.

- **Noord-Korea:** Een recent gesloten militair akkoord met Rusland opent nieuwe logistieke en industriële mogelijkheden voor beide landen. [Vladivostok](#) ligt op ongeveer 45 kilometer van de grens tussen China en Rusland en op 134 kilometer van de grens tussen Noord-Korea en Rusland.
- **Technologische onafhankelijkheid:** Rusland investeert zwaar in eigen defensietechnologie, van autonome [gevechtsrobots "Impuls"](#) tot geavanceerde [luchtverdedigingssystemen "Citadel"](#) die worden aangestuurd door neurale netwerken.

Wat betekent dit voor België en Europa?

Deze analyse roept prangende vragen op:

1. Is een Russische invasie van Europa na Oekraïne waarschijnlijk?

Martyanov betwijfelt dit sterk. Rusland heeft geen strategisch belang bij een directe confrontatie met NAVO-territorium. De focus ligt op het consolideren van invloedssferen en het versterken van economische verbindingen met het Globale Zuiden. Daar waar de toekomst ligt.

2. Waarom blijft Europa vasthouden aan een escalatiestrategie?

Europese elites reageren meer op ideologische reflexen en trans-Atlantische loyaliteit dan op nuchtere belangenafweging. Het resultaat: een continent dat economisch verzwakt, energie-afhankelijk blijft en strategisch steeds minder autonomie bezit.

3. Hoe realistisch is het westerse vertrouwen in technologische superioriteit? Met de opkomst van Russische en Chinese defensietechnologie, vaak sneller geïmplementeerd en kosteneffectiever, wordt de traditionele westerse voorsprong steeds relatiever.

Conclusie

Zijn analyse is niet bedoeld om Rusland te verheerlijken, maar om een tegenwicht te bieden tegen wat hij ziet als een gevaarlijk zelfbedrog in westerse kringen.

Voor Europa ligt de uitdaging niet in het najagen van militair prestige, maar in het herwinnen van strategische autonomie: het vermogen om eigen belangen te definiëren en te verdedigen, los van Washingtons agenda. "Het Westen leeft in een virtuele wereld van PR en narratieven. Maar de fysieke realiteit, van logistiek, economie en militaire capaciteit, laat zich niet wegdrücken door persberichten."

Voor België, als klein maar historisch bewust land in het hart van Europa, is dit een moment om na te denken: willen wij meevaren op een koers die onze welvaart en veiligheid op het spel zet, of durven wij een eigen, nuchtere stem te laten horen in het Europese debat? Wat rest, is de taak van analisten, journalisten en burgers om de absurditeiten, tegenstrijdigheden en strategische fouten te blijven benoemen. Niet uit cynisme, maar uit noodzaak. In een tijd waarin diplomatie, kritisch denken en respect voor de "ander" – in de breedste zin van het woord – onder druk staan, is heldere, scherpe maar weloverwogen analyse geen luxe, maar een fundamentele bijdrage aan een verantwoorde publieke debatacultuur. De situatie rond Iran is meer dan een regionaal conflict; het is een lakmoesproef voor de veerkracht van het internationale systeem. En zoals de geschiedenis herhaaldelijk heeft aangetoond: wanneer het ego regeert in plaats van de rede, betaalt uiteindelijk de ganse wereld de prijs.

Bronnen

America's Final War <https://jakobijn.be/nl/amerikas-final-war>

Controlled Escalation op <https://youtu.be/l9pu9AycAEU>

Confrontation Backfires Hard https://youtu.be/vWd_Q2-6j8Y

Deze analyse is gebaseerd op de video "Controlled Escalation" door Andrei Martyanov die al 30 jaar in Amerika woont en "Confrontation Backfires Hard" van Pepe Escobar bij Nima Alkorshid. De meningen zijn van beide auteurs en nodigen uit tot kritische reflectie. Vond u deze analyse waardevol? Deel dan uw reactie hieronder.